

وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ اَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ الْوَدُودَ الْوَلُودَ فَإِنِّي مُكَاثِرٌ بِكُمُ الأُمَمَ "(Ey insanlar!) vedud (çok seven) ve velud (çok doğuran) olanla evlenin. Zira ben (kiyamet günü) diğer ümmetlere karşı çokluğunuza övüneceğim"[\[3\]](#) buyurmuştur. Yine bir Hadis-i şeriftir, insanın neden bir evlat sahibi olmak istemesini açiklayan: إذا مَاتَ الإنسَانُ انقطَعَ عمَلُهُ إلاَّ مِنْ ثَلاثٍ : صَدقَةٍ جاريَةٍ ، أوْ عِلم يُنْتَفَعُ بِهِ ، أَوْ وَلَدٍ صَالحٍ يَدعُو له “İnsanoğlu öldügü zaman, bütün amellerinin sevabı da sona erer. Şu üç şey bundan müstesnadır: Sadaka-i câriye, istifade edilen ilim, kendisine dua eden hayırlı evlat.”[\[4\]](#) Zira herkesin insanlığa hizmet için geride bırakacağı bir kitap yazacak kadar ilmi olmayabilir ya da bir mabed inşa ettirecek maddiyatı bulunmayabilir. Hayırlı evlat yetiştirmek de kolay değildir elbet ancak ne için hayırlı evlat yetiştirmemiz gerektiği hadisin işığında aşıkârdır. Ve nihayet o vakit gelip çattığında Rabbim bu izdivacın meyvesini gönderir. Hanımfendi ve beyefendi bir emanet yüklenir ve artık yeni bir sıfatları vardır: Anne ve Baba. Çoğunlukla bu haber huzur ve sekinet bulmak için kurulan yuvaya bir heyecan ve mutluluk olarak düşer. Belki de hayatının çok nadir zamanlarında akıttiği mutluluk gözyaşlarını akıtır anne ve baba adayı. Zaman geçtikçe birçok duyguyu hatta karıştırmıyor bile aynı anda hissedebilirler. Bu duygular karmaşasını mutluluk, heyecan, huzur, şükür, merak, korku,

endişe, sorumluluk hissi ve ağırlığı oluşturur. İşte bu anlarda anne ve baba adayına birçok destek tavsiye edilebilir: &nbs;Sosyal destek, Psikolojik destek, &nbs;Aile desteği… Ancak öyle anlar vardır ki kişinin yalnız olduğu, bilinmezlikler içinde bocaladığı, endişelerinin daha da arttığı, dışarıdan alınan hiçbir desteğin işe yaramadığı… İşte bu karanlığı yine hadisler ve ayetlerin ışığı aydınlatır. Bazen bir müjde olur, bazen bir motivasyon, bazen de teslimiyeti veya dayanağı olur anne babanın bu ışık. Annelik ve babaşık hafta içi, hafta sonu, tatil, bayram ayrimı olmayan, gece-gündüz zaman kavramı olmayan, yorgunluk, hastalık bilmeyen, emekliliği olmayan, çalışan anne-baba ya da evde duran anne-baba olması hiç fark etmeyen daimi bir sorumluluk ve çalışma gerektiren bir haldir. Dahası her çocuk başlı başına keşfedilmeyi bekleyen, milim milim tanınmayı bilinmeyi isteyen bir toprak gibidir. Toprak gibi bakıma, merhamete, sevgiye muhtaçtır ve kesinlikle başıboş bırakılmaya gelmez. Emaneti yüklenmenin vebali, sorumluluğu bazen ağır da gelebilir. İşte o zaman Rasûlüllah’ın biricik kızı Fatıma ile yaşadığı hatırlanır ve anne ve babanın motivasyonu doruğa ulaşır: &nbs;Bir gün, Efendimiz (s.a.s.) kalkar ve kızı Hz. Fatıma’nın evine gelir. Eve girdiğinde görür ki, Hz. Fatıma oturmuş, elinde Hz. Ali’nin elbiselerinin söküğünü dikiyor. Ayaıyla da, Hz. Hasan’ın beşiğini sallıyor, ağızıyla da Kur’ân-ı Kerim okuyor. Bu haldeyken Efendimiz (s.a.s.) içeri girince, Hz. Fatıma “Buyur babacığım” diye ayağa kalkıyor. Ama Efendimiz (s.a.s.) “Kalkma kızım, otur otur” diye ısrar ediyor, ama Hz. Fatıma yine de ayağa kalkıyor. Efendimiz (s.a.s.) buna rağmen “Keşke otursaydın” diye ısrar edince, Hz. Fatıma merak ediyor: “Babacığım sen gelirsın de, ben ayağa kalkmaz olur muyum? Niye otursaydım ki?” Efendimiz (s.a.s.) Fatıma’nın oturma sebebini şöyle anlatır: “Kızım, hanımlar çok bahtiyardırlar, mesutturlar, kazançlidirlar. Ben kapıdan içeri girdiğim zaman, buranın meleklerle dolu olduğunu gördüm. Babacığım, bu kadar melek niçin gelmiş buraya? Her birisi, bir başka sebepten gelmişti. Sen elinle kocanın elbiselerinin yırtığını dikiyorsun, hizmet ediyorsun, işte meleklerin bir kısmı, senin kocana hizmet edişinden dolayı gelmişlerdi. Bir hanımın gönül rızasıyla kocasına hizmet etmesi, meleklerin tebrik edeceği bir ibadettir. Diğer bir kısmı da elinle kocanın elbiselerini dikerken, ayağıyla da oğlunun beşiğini sallıydun, bir hanımın çocuğuna bakması, isteyerek, severek, şefkatle, sevgiyle hizmet etmesi, meleklerin gelip seyredebileceği bir hizmettir. Meleklerin bir kısmı da, oğlun Hasan’ın beşiğini salladığın için gelmişlerdi. Sen ağızıyla da boş durmuyor, Kur’ân-ı Kerim’i dinlemek için gelmişlerdi. Kızım, hanımlar çok şanslıdırlar, eğer niyetlerini düzeltirlerse, eğer duygularını düzeltirlerse, eğer bu saydığım hizmetleri şuurla, ibadet kastıyla yaparlarsa, onların yaptığı bütün işler, ibadet yerine geçer.”[\[5\]](#) Yine bu yolculuğun en başında hamilelik döneminde sıkıntıya maruz kaldığında yine Allah Rasûlünün sözünü hatırlayıp felaha erişir anne: Abdullah b. Ömer’den (r.anhümâ) naklen Taberânî’nin kaydettiğine göre Peygamber Efendimiz buyurmuştur ki: &nbs;“Kadın, hamileliğinde, doğum yapıcaya, bebeği sütten kesilinceye kadar, Allah yolunda hudutlarda nöbet bekleyen mücahit gibidir (daima öylece sevap alır durur). Eğer bunlar arasında ölüverirse ona şehit mükâfatı ve ecri vardır.”[\[6\]](#) Bir başka Hadisi Şerifte &nbs;&nbs;&nbs; "Kadın, hamile olduğunda, gündüz sâim, gece kâim ve Allah korkusu kendisinde galib olan bir mücahid sevabı hak eder. Onu ağrı tuttuğunda kendisine verilecek sevabı mahlukattan kimse bilemez. Bebeğin her emişinde ve soğurmasında bir can ihya etmiş gibi sevab alır. Ve sütten kestiğinde ise bir melek sırtını okşar ve: "Ha bir daha" der."[\[7\]](#) Anne-babanın motivasyonunu artıran bahsettiğimiz Hadis-i

şeriflerin yanında onlara nasip olan bu yeni makamın, anneliğin ve babalığın hikmetini, hakikatini ve hakkını gümüşteren nice hadisler ve ayetler de vardır:

وَوَصَّيْنَا
اْلاِنْسَانَ
بِوَالِدَيْه
ِحَمَلَتْهُ
اُمُّهُ
وَهْنًا
عَلَىوَهْنٍ
وَفِصَالُهُ
فِى
عَامَيْنِ
اَنِاشْكُرْ
لِى
وَلِوَالِدَي
كَاِلَىَّ
الْمَصِيرُ “Biz
insana, ana-babasına iyi davranışmasını vasiyet ettik! Çünkü anası, onu nice
sıkıntılarla kırılanarak (karnında) taşımıştır. Sütten ayrılmazı da iki yıl içinde olur. (İşte
bunun için:) &lquo;Önce Bana, sonra da ana-babana şükret!&raqo; diye
tavsiyede bulunmuşuzdur. Dönüş ancak Banadır.”[8].
رِضىالربِّ
فيرِضى
الْوَالِدِ،
وسخطُالربِّ
فيسخطِ
الوَالِدِ “Allah
Teâlâ’nın rızası, anne ve babayı hoşnut ederek kazanılır. Allah
Teâlâ’nın gazabı da anne ve babayı ökelendirmek sûretilyle
celbedilir.”[9] لَنْ
يَجْزِىَ
وَلَدٌ
والِدَهُإّ
أنْيَجدَهُ
ممْلُوكاً
فيشْتَريَهُ
فيعْتقَهُ “Hiçbir
evlât, babasının hakkını ödeyemez. Şayet onu köle olarak bulur ve satın alıp
âzâd ederse, babalık hakkını (ancak o zaman) ödemmiş olur.”[10] Yine
babalığın ne denli kıymetli ve değerli olduğunu
دُعَاءُ
الْوَالِدِ
يُفْضِي
إِلَى
الْحِجَابِ. "Babanın
duası perdeyi deler (kabul makamına ulaşır)." [11]

ثَلاثُ
دَعَوَاتٍ
يُسْتَجَابُ
لَهُنَّ لا
شَكَّ
فِيهِنَّ :
دَعْوَةُ
الْمَظْلُومِ ، وَدَعْوَةُ
الْمُسَافِرِ ، وَدَعْوَةُ
الْوَالِدِ
لِوَلَدِهِ "(Allah'ın
kabul ettiği) üç müstecab dua vardır, bunların icâbete mazhariyetleri
hususunda hiç bir şeke yoktur. Mazlumun duası, müsâfirin duası,
babanın evladına duası." [12] “Babanın oğluna duası, peygamberin ümmetine duası
gibidir.”[13] &nbs;buyurarak ve saygı duyulmaya en layık kişi olduğunu ise bir diğer
Hadis-i şerifiyle açıklärmiştir Allah Rasûlü: Hazret-i Ayşe şöyle nakleder:
“Rasûlüllah’a bir kişi geldi. Yanında da yaşlı bir zât vardı. Allah
Rasûlü: «–Ey filân! Yanındaki kimdir? » diye sordu. O kişi:
«–Babamdır. » cevabını verdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber ş
îkazda bulundu: «–Onun önünde yürüme, ondan evvel
oturma, onu ismiyle çağırma ve ona hakâret ettirme! »[14] . Velhasılı kelam
Rabbimin Kur’an’ında zikrettiği Habibi’nin hadislerinde yer verdiği bir kutsal
sorumluluktur anne-babalık. Öyle ki Rabbim kimine bahşeder şükrüyle imtihan
eder, Kimine bahşetmeyip sabrıyla imtihan eder. Belki de bu sebeple ki kişinin cennetinin
vesilesidir. O halde Rabbim anne babalık konusunda, hayırlı evlatlar yetiştirebilmek konusunda
tüm anne-babalara ve adaylarına muvaffakiyetler ihsan etsin. Ve her konuda olduğu gibi
annelik ve babalıkta da yolumuzu aydınlatan işığın kaynağından Kur’an ve Sünneten
ayaklarını ayırmayın. (Amin)

[1] er-Rûm 30/21 [2] el-Furkân, 74 [3] Ebu Davud, Nikah 4, (2050); Nesaî;
Nikah 11, (6, 65-66 [4] Müslim, Vasiyyet 14; Tirmizi, Ahkâm 36; Neşâî;
Vaşâyâ 8 [5] Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 191; Elbânî;
Şahîhu’t-Tergîb ve’t-terhîb, II, 411-412, 618 [6] Ramuz el e-hadis,
233. sayfa, 16. hadis [7] Ramuz el e-hadis, 233. sayfa, 17. hadis [8] Lokmân, 14 [9]
Tirmizî, Birr, 3/1899 [10] Müslim, İtikat, 25; Ebû Dâvûd, Edeb,
119-120; Tirmizî, Birr, 8/1906 [11] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi,
Akçağ Yayınları: 17/509 [12] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi,
Akçağ Yayınları: 6/525 [13] Suyûtî, II, 12/4199 [14] Heysemî, VIII, 137

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)